

кави на дрехитѣ му лежаха нѣколко петна кръвъ, а на показалеца на лѣвата рѣка ясно личеше белегъ отъ пръстенъ, който липсваше.

Просвѣтна въ главата ми. Единъ споменъ и предишното подозрение, но сега по-несдържано и по-дръзко. Азъ посегнахъ къмъ рѣцетѣ на непознатия:

— Вий — —

Недовършихъ. Моятъ гостъ се отдръпна и въ припадъкъ на лудостъ, съ блестящи очи и страшно сгърчени рѣце се хвърли върху листоветѣ. Обхвана ги всички, сви, смачка и изеднажъ ги задуши — звѣрски, жестоко.

— Убиецъ! Убиецъ! — изписахъ азъ и въ сѣщия мигъ, като въ просѣница предъ очитѣ ми премина картината на страшната смъртъ на Светославъ Рабъ.

По-късно трѣбваше да се смѣя. Колкото и странна да е появата на тоя човѣкъ въ живота ми, колкото и необяснимо да е влиянието му надъ мене, той не можеше да бѣде убиецъ на приятеля ми. Това бѣше първата ми мисълъ. После дойдоха и други и тѣ съвършено разколебаха подозрението ми. Помжчихъ се да се изсмѣя.

Човѣкътъ ме изгледа. Неговитѣ рѣце треперѣха още отъ възбудата, а очитѣ му имаха жестокия изразъ на убиецъ. И колкото у менъ се възвръщаше доброто настроение, тѣзи очи мѣняваха израза си, докато блеснаха въ огъня на злъчъ и ненавистъ. Тогава той се приближи до менъ и предизвикателно проговори: